

Déu, 818-Ateus, 21

Prop de dues mil persones es reuniren a Palma, convocats pel Bisbat de Mallorca per votar sobre l'existència del regne de Déu.

Una convocatòria d'aquestes característiques no s'havia produït mai a Mallorca. I probablement tampoc a cap lloc de l'estat. Els antecedents d'aquest tipus de referèndums tan particulars en porten als anys republicans, quan diferents institucions votaven sobre l'existència de Déu. No cal recordar que normalment Déu deixava d'existir gràcies al vot d'apassionats ateus. Però aquest referèndum poc, o res té a veure amb els seus antics antecedents. El més original és que ha estat organitzat pel Secretariat de Pastoral Juvenil, el responsable del qual és Josep Antoni

Guardiola, amb el suport total del bisbe de Mallorca, el valencià Teodoro Úbeda, qui, de fet, assistí a l'acte en primera fila.

Ja a partir de les 17'30 hores (l'acte era previst per les 18'00 hs.), els voltants de l'Auditori de Ciutat eren plens de gent, en un 90% joves, i pels comentaris que s'hi podien sentir, tot feia pensar en una presència aclaparadorament favorable a les tesis eclesiàstiques. Interrogada una font del Bisbat sobre si hi havia hagut mobilitzacions per a, en terminologia futbolística, "marrar el resultat", ho negà rotundament. De tota manera, i sense

voler contradir aquesta font, el fet és que les joventuts catòliques ompliren (de "gom a gom", com diria un locutor de futbol de TV-3) l'Auditori, i van formar un públic entregat des del principi a donar suport al regne de Déu. Entre tanta joventut, també s'hi podria veure alguna monja o capellà que saludaven cerimoniosament, en entrar, a Teodor Úbeda, el bisbe de Mallorca.

ELS PARTICIPANTS

Com si d'un judici es tractàs, el Secretariat de Pastoral Juvenil plantejà el debat entre dos ponents contraris. Cada po-

nent, o defensor d'una de les tesis, disposà d'un torn de presentació d'informes. Seguidament es citaren els testimonis, elegits per cada una de les parts, que foren interrogats pels ponents. Una vegada acabat el torn dels testimonis, es passà a la presentació de conclusions. Finalment, la votació entre els assistents.

El ponent defensor de la realitat del regne de Déu fou Pere Ballester, director de Càritas de Mallorca. Per a donar força a les seves tesis cità a declarar Rosa Cursach, estudiant de teologia; Llorenç Tous, biblista; el pare Antoni Oliver, historiador; Bartomeu Català, director

A l'esquerra, panoràmica de l'acte, a la dreta el Bisbat, segur de la victòria.

JUAN CELIA

del Projecte Home; i Norbert Alcover, periodista i jesuïta.

Per la seva part, l'escriptor i periodista Antoni Serra, defensor de la irrealitat del regne de Déu cità a declarar els periodistes Joana Maria Roque i Francesc Seguí, l'escriptor Miquel López Crepí i el sociòleg i ex-jesuïta Antoni Tarabini.

EL DEBAT

Començà l'estranya sessió el defensor de la realitat del regne de Déu, Pere Ballester, que es mostrà convençut que aquest regne es construeix amb la feina diària de cada persona: "el regne de Déu existeix dins cadascun de nosaltres, és una realitat que es va fent, que es construeix, pas a pas. És un projecte de tots el qui tenim l'amor com a centre. La llavor del regne, és l'església, l'essència de la qual és proclamar el regne".

Segons Ballester aquest regne té una doble dimensió. Per una part, un projecte de futur, i per l'altra una realitat ja existent al món, "una realitat que es contrueix ja a aquest món i no tan sols a l'altre, no som l'opi del poble".

Antoni Serra —impecablement vestit de negre i vermell,

combinació de colors molt àcrata— començà la seva intervenció de forma espectacular: dret davant el micròfon, gesticulant, alçant la veu —ja de per si poderosa— i fent acudits diversos... la combinació de la seva tesi —el cel s'ofereix com a consol extraterrenal als sofriments de la terra, entre d'altres—, amb la posta en escena provocà una sèrie d'incidents. Abans d'acabar el seu primer torn ja havia rebut una xiulada d'un sector del respectable, a més de la increpació directa d'un exultat espectador que li digué: "El que tu ets és un pallasso, ¡pallasso, més que pallasso!". Serra, cridant, contestà: "Ja veig que la Inquisició encara no s'ha acabat". Més xiulets.

La intervenció de Serra anà dirigida a demanar que no s'oblidàs el paper històric de l'església, moltes vegades represora: "¿I què passa amb aquells a qui se'ls negava l'ànima, com els negrets?". Per a Serra el fet que una part de l'església sigui o es mostri progressista, "pot ser la que avui és aquí representada", no ha de fer oblidar que la majoria no ho ha estat històricament, ni tampoc —la jerarquia— ho és ara, "el papa polonés ha dit

que la dona o és mare o és verge, ¿és això progressisme?".

Els testimonis no aportaren cap intervenció espectacular, excepte la de Tarabini. Tots els altres estaven en la línia que s'esperava, donant suport al ponent que els citava.

Antoni Tarabini, ex-jesuïta, ex-membre del PCE, ex-PSI, sociòleg i actual militant del PSIB-PSOE, tingué una participació —com la de Serra— que causà gran impacte en el públic. Dret davant el micròfon va fer aquesta presentació: "Com a creient que sóc. I els ho dic així de clar: ¡sóc creient! (cridant). I siestic a la taula aquesta (la de Serra) és perquè com a creient estic escandalitzat del que vostès estan fent aquí. ¿Com és possible posar a votació una qüestió de fe? ¡Senyors, per favor! ¡Això no es pot fer! Els prec que, per favor, no facin aquesta votació".

Quan Tarabini acabà la seva intervenció, les cares d'alguns membres de la mesa de l'organització i també de la dels defensors del Regne, més algunes cares del públic, adoptaren un semblant de cert espant i regir. Immediatament, l'organitzador, Josep Antoni Guar-

diola, va fer ús de la paraula per a matisar: "Aquesta votació es fa per conèixer la percepció que tenen els presents sobre el regne de Déu i no per posar en dubte la seva existència, de la qual no en tenim cap dubte, com tampoc dubtam sobre Jesucrist, nostre senyor". Fet l'aclariment dogmàtic, els semblants recobren cristiana serenitat.

VOTACIÓ

Per la composició del públic el resultat ja era previsible. Com diria algú a la sortida, fent referència a la majoria del públic juvenil catòlic, "només ha faltat que és cantàs allò de "Viva la gente/la hay donde quiera que vas...", com cantaven els joves cristians del YECA fa uns anys".

El regne de Déu, per referèndum dels assistents, és una realitat. Vots nuls, 80. En blanc, 114. En contra, 21. A favor, 818. La resta, abstencions.

Com digué Norbert Alcover, "aquest debat és històric per la seva originalitat dins la història de l'església espanyola". Històric, és possible. Original, segur.

Miquel Payeras